

94
SPECIMEN

1766, 11.
No: 51.

CONTINENS

CAPVT IVRIS CONTROVERSVM

DE

IVRE BONORVM
ABSENTIS

Q V O D

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

P R A E S I D E

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITER. DVISBYRG.

SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE VII. AVGVST. ANNO MDCCCLXVI.

DEFENDET

IOHANNES BARTHOLOMAEVS GAEHLER

GORLITIENSIS.

L I P S I A E

LITTERIS VIDVAE LANGENHEMIAE.

SPECIMEN

CONSERVATIONIS

CAVAT IURIS CONTOVERSAM

DE

IURIBUS BONONENSIS

PRO

LEVSTRE ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRÆSIDIO

D. CHRISTIANO HENR. BREYNING

PROFESSOR PVBLCI ORDINIS NAT ET CENS

ET SOCIETAT. IUR. DV. SVRG.

1700

IN ABBATIA FERRINO

DIE VII. AVGVST. ANNO MDCCCLXXVI

DEFINDET

IOHANNES BARTHOLONÆVS GALLER

GORLITENSIS

PRÆSIDI

ITITENS VIVAE LANGENHEIMIAE

V I R O
AMPLISSIMO CLARISSIMO
BARTHOLOMAEO GAEHLER

HAEREDITARIO
IN LEOPOLDISHAYN ET LVDWIGSDORF

C A E T.

PATRVO ET SVSCEPTORI
SVO OPTIMO

D. D. D.

IOANNES BARTHOLOMAEVUS GAEHLER

R E S P O N D E N S.

V I R O
AMPLISSIMO CLARISSIMO
BARTHOLONAEO GAHLER

HABITANTE
IN THEOLOGICIS ET LUDWIGSDORF

TAVO ET SVSCETTORI
SVO OPTIMO

JOHANNES BARTHOLONAENSIS GAHLER

LEONARDUS

V I R
AMPLISSIME CLARISSIME
PATRVE ET SVSCEPTOR OPTVME.

In edendo studiorum meorum academicorum
specimine occupatus, sane cui id speciali-
ter sacrum esse cuperem, inveni prope ne-
minem, cui me plus debere scirem, quam **TIBI VIR**
AMPLISSIME. Duxi itaque mei fore officii
arrepta hac occasione et publice profitendi, non
modo me quam plurima **TIBI** debere, verum etiam
exiguo hoc academici laboris monumento obseruan-
tiam et animi mei gratitudinem quam studiosissime
ostendendi. Ignoscas ergo praecor hanc meam au-
daciam, simul rogans, ut eam aequi bonique consu-
las,

las, magisque voluntatem respicias, quam gratitudinis debitae pignoris quantitatem. Dabo saltem operam, ut et imposterum omni data occasione ostendem, me quousque in me erit spiritus, semper permanfurum

AMPLISSIMI TVI NOMINIS

Dabam
Lipſiae d. VI. Auguſt.
C1010CCLXVI.

OBSERVANTIſſIMVM

IOANNEM BARTHOLOMAEVVM GAEHLER.

RESPOND.

DE
IVRE BONORVM ABSENTIS.

§. I.

 Est sane e republica, non tantum civium praesentium curam habere, sed et interest, ut eorum quoque respectus habeatur, qui quidem praesentes non sunt, sed absentes, at qui bona possident in republica. Et parum refert, an ordinarie absint, possunt tamen praetendere iure defensionem securitatemque in suis bonis, quamvis in persona non egeant aliqua defensione, an extraordinaria eorum sit absentia. Nec est παράδοξον, ciuem ordinarie absentem statuere. Potest enim in hac prouincia bona immobilia habere, quorum causa ciuis est, cum in alia prouincia sedem suarum fortunarum domiciliumque habeat. Est inde, ut diuersa diuersarum ciuitatum iura, diuersas quoque contineant dispositiones, quae absentes eorumque bona concernant. Non quidem permittit libelli breuitas, ut de omni absentium iure agamus, liceat ergo

A 2

vt

vt varias tantum obseruationes diiudicemus maxime quae bona absentium tangunt.

§. II.

Primum de iure Romano. Permisset quidem hocce ius absentibus, antequam abirent sibi procuratores ad ea constituere negotia, quae extra ius et iudicia peragebantur, modo non essent actus legitimi, qui sua natura non admittebant procuratores ad formularium cultum; sed sicut in omni causa iudiciaria, et quae in iure peragebatur, procuratores non admittebantur, ita nec pro absentibus antiquissimo iure procuratorem agere potuisse constat, donec *lege Hostilia* permittum, vt in furti actione pro eo, qui apud hostes esset, vel pro absentibus pro republica procuratores admitterentur, sicut ex LL. XII. Tabularum admittebantur pro republica, in causis pupillorum, atque pro libertate. Coniicio, Praetores forsitan postea causam petiisse ex hac lege introducendae restitutionis in integrum ex capite absentiae maioribus XXV. annis concessae. Sed si de iure Romano procuratoris et curatoris mentio fit, ipse absens, antequam discederet ex sua prouincia, ipse sibi curatorem vel procuratorem constituere debebat, qui vel in iudicio, vel extra illud suas causas curaret. Vix enim deprehenditur in libris iuris ciuilibus magistratum ex officio fuisse obligatum ad dandum curatorem absentis.

§. III.

Equidem **DIOCLETIANVS** et **MAXIMIANVS A. A.** in *L. 3. C. de postliminio reuers.* videntur curatores ex officio a magistratibus dari voluisse. Sic enim rescribunt *Varo*: *Cum cognatos tuos nondum postliminio regressos affirmes, sed adhuc in rebus esse humanis, et bonorum fraudibus diuersae partis dissipari: interpellatus rector prouinciae prouidebit, eum sub obseruatione consueta constituere, qui stipulante seruo publico satis idonee dederit.* At vero verba: *interpellatus rector prouinciae* clare ostendunt, non ex officio agere debuisse rectorem prouinciae, sed *interpellatum*, imo non dedisse procuratorem, sed *prouidisse*, vt procurator *satis det idonee*, qui cognatorum absen-

absentium bona curabat. Hinc concludimus, potuisse forsan interpellatum magistratum dare curatorem, at vi officii nemine interpellante dedisse, merito negandum.

Iam ad *patria iura*. Quaerunt docti an absentium cura ex *his institutis* deriuanda, an ex *lege romana*? SIMON. *diff. de curatore diu absentis, de cuius vita dubitatur*, videtur in ea versari opinione, vt hanc curam ex romanis institutis deducat; quae vero sententia ita comparata, vt nulla ratione defendi quaeat. Nam si ad ea attendimus, quae vsu fori comprobata sunt, nunquam ne quidem cogitari potest, haec ex iure illo recepto decidi posse. Admittunt iura patria adeo infantes, minores aliosque, qui rebus suis superesse nequeunt: Haecene originem petant ex iure Romano? Et sic in aliis quoque. Rectus ergo mihi videtur CARPZOVIVS P. III. *Const. XV. def. 48. sq.* qui patrium institutum habet, quod forsan originem in conferuandi splendoris familiarum studio, et ipso familiarum nexu vltimam rationem habet. Ordinaria enim cura ipso iure ad proxime successurum absentis deuoluitur. Eo autem deficiente vel non satis legitimato ad successionis ius ex officio a magistratu, cui et in hoc genere summa cura incumbit, alius, at vero tunc idoneus dari potest, qui et recte cauet et administrationis gestae rationes reddit.

Est et praeterea in legitimo illo absentis curatore hoc singulare, quod cum ipse sit successor, nemini nisi absentis rationes gestae administrationis reddat, teste BEVERO in *Delin. iur. Germ. Lib. I. Cap. XXVII. §. 47.* Sed quid? docet experientia interdum alios adesse curatores eosque datos a magistratu, qui cautione praestita absentis bona curent, rationes magistratui reddant, qui dein cum cognatis agnatisue rationes communicat, vt si quae in his monenda notandaue sint, moneant vel notent. Non inquiram iam, an non videantur potius agnati praeferenendi: id saltem moneo,

neō, mihi non videri ex rationibus vniuersalis iuris male agere magistratum, qui, cum videat proximi agnati id vitæ genus esse, vt facile bonorum suorum periculum pati possit absens, alium et magis idoneum constituat curatorem, qui res absentis curet administræ redditis magistratui annuis rationibus, et in hanc causam data idonea cautione. Interest enim reipublicæ cuius sua conseruare bona, per quæ reipublicæ onera ferri debent.

§. VI.

Consistit vero hæc absentis cura et in administratione bonorum, siue mobilium siue immobilium et in defensione iurium. At quaeritur, *an usufructuaria sit ea tutela seu cura absentis?* Et magis est, vt hoc negemus. Cum enim reduci absenti teneatur ad reddendas rationes, ex hoc vnico sequitur, usufructuariam non esse, quippe ea est usufructuariæ curæ ratio, vt bona restituat tantum non æque fructus, quos statim suos facit, vt propterea nihil habeat, cuius rationem reddat. Vi ergo contrariorum: cui mores imponunt necessitatem reddendi rationes, is præter bona obligatus est, ad reddendos fructus, vt ergo hæc absentis cura usufructuaria esse nequeat.

§. VII.

In administratione vero bonorum ipsius absentis, id quoque peculiare videtur, quod cum minorennium aliorumque curatores egeant decreto magistratus in alienandis rebus suæ curæ commissis, absentis curator tali non egeat decreto, sed propria autoritate alienet, quod tamen intelligendum erit tantum de eo curatore, qui ipsius absentis est successor, neutiquam, si magistratus absentis curatorem dederit, qui non aliter atque alii curatores decreto eger, quousque absentis bona alienare velit.

§. VIII.

Durat hæc absentis cura, donec reuersus fuerit, quo casu a suo curatore recte rationes administrationis gestæ petet cum ipsa-
rum

rum rerum et fructuum atque accessionum restitutione. Secus vero, si mortuus sit, absens; eiusue mors probari possit, recte quidem cura illa finitur, sed in bonis tunc curator proximus haeres succedit, aut si alius non agnatus curator datus sit, bona proximo heredi ab eo restituenda, aut si non adsit, qui ex agnationis cognationisue iure successionem praetendere possit, tunc emissa citatione eaque cum clausula praeclusiva, nemine comparente seque legitimante fisco dabitur successio. At quid? si nec reuertatur, nec mortuum esse absentem a quoquam probetur, quid iuris? Pro mortuo declarant, si per aetatem probabile fiat, ut pro mortuo declarari possit, ad heredum absentis petitiones. Iam quaerunt, qui annorum absentis aetatis numerus requiratur, ut probabiliter pro mortuo haberi possit: et aiunt, si septuagesimum aetatis suae annum superauerit absens recte eum mortuum esse praesumi. Saltem defendit inter alios hanc aetatis rationem CARPZOVIVS P. III. *Const. LI. def. 57.* et MENOCHIVS *de Praesum. VI. 49. n.* quibus *Psalmi XC.* auctoritas pro lege fuit contra scribentis intentionem. Et praevaluit haec opinio Carpzouiana in foro, quidquid auctoritate *L. 56. n. quib. mod. usus fr. amittit.* in contrarium et forsan solidiori fundamento dicat Carpzouii perpetuus aduersarius FINCKELTHAVSIVS *Observat. 100.* et alii, qui centesimo aetatis anno elapso absentem mortuum praesumi posse contendunt. Excipienda vero erit *legum dispositio extranea*, vi cuius si quis a maiorenitate X. annos absens citatus non comparet, statim pro mortuo declaratur, cuius internam bonitatem iam non vrgeo.

§. IX.

Iam oritur noua quaestio: *An elapso aetatis septuagenariae spatio, si pro mortuo absens habitus, totum eius ius expiret praescriptione aliqua in bona.* Arbitror distincte respondendum. Si enim, ut fieri solet in foro, elapso hoc aetatis spatio absens citatus praeclusiue, isque non compareat, et iudex decreto interueniente bona curatoribus proximis agnatis aut legitimis heredibus addixerit, videndum an negligentia tribuenda tunc non comparenti absenti possit, nec ne. Priori themate, si legitimam causam aliquam, cur citatus non comparuerit, allegare nequeat redux post septuagesimum

mum actatis annum, non dubitandum, recte eundem iure suo ca-
 dere, quod in bonis habuit. Contra, si, cur non comparuerit et iu-
 stam allegare queat causam non comparitionis, eamque probare,
 vel non citatus publice fuerit, vel non peremptorie citatus sit, du-
 bium non est, eundem sua iura non amittere, sed si post septua-
 gesimum annum reuertatur, posse adhuc sua vindicare bona a suis
 heredibus, quibus ea addicta fuerant ex mortis praesumptione.
 Quare et nonnunquam addictis bonis imponitur absentis heredibus
 vt promittant, se bona, si absens adhuc reuertatur, tamen restitutu-
 ros, nisi forsan specialis provinciae lex aliud quid constituat.

§. X.

Hinc memorabile est Decisum quod quondam Imperator MA-
 THIAS d. XIX. Maii Anno cto M C XVI. ad Gorlicenses dederat his
 verbis: Wenn einer 30. Jahr und Tag außer Land gewesen, und kei-
 ne Nachricht vorhanden, ob er am Leben oder mit Tode abgegangen,
 sollet ihr desselben Zustand seinen nächsten Erben auf ihr Ansuchen ei-
 genthümlich ohne allen Vorstand und Verzeihung abfolgen lassen,
 jedoch mit der Condition und Betsprechen, da sich über Zuversicht
 mit den Abwesenden nach diesen was anders befinden und zutragen
 möchte, daß demselben dadurch nichts vergeben und seine Forderung
 undenommen seyn solle.

T A N T V M

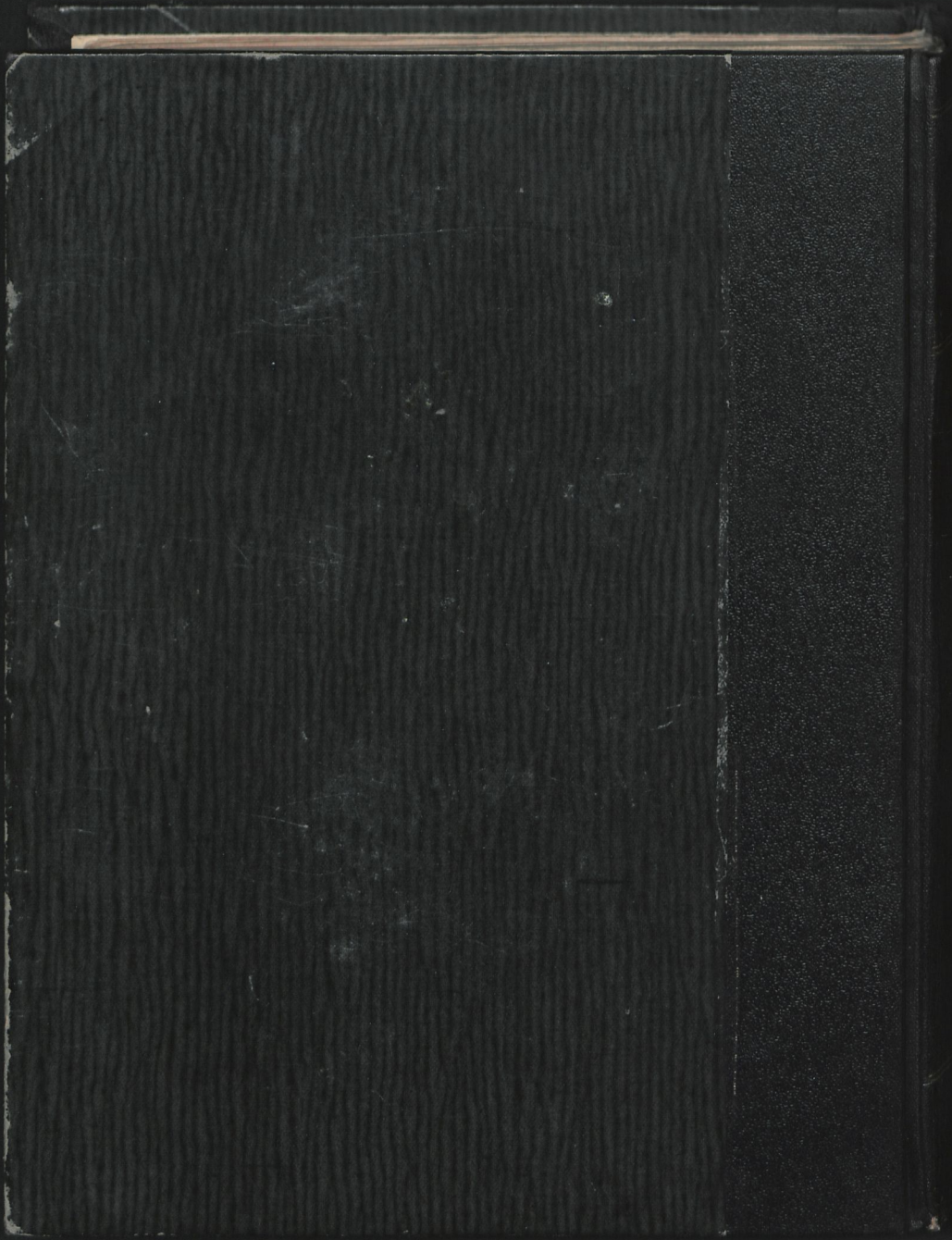

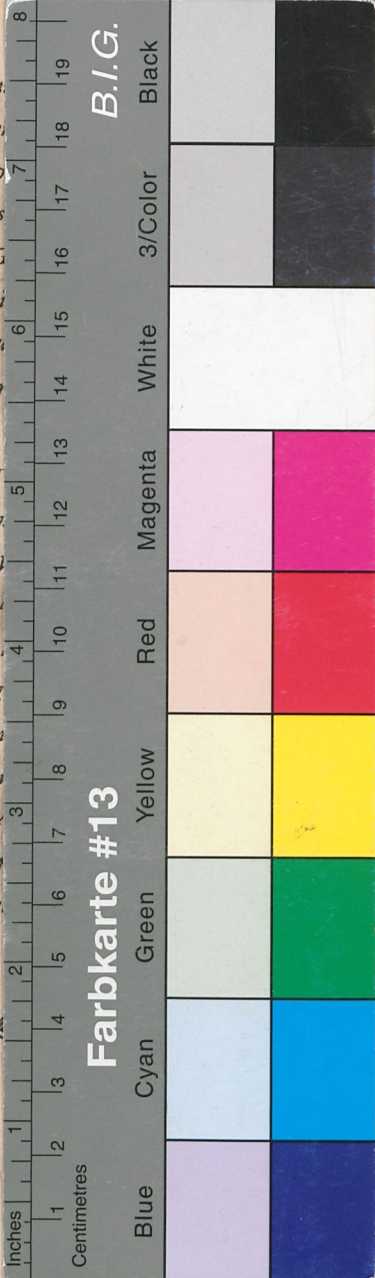
Leipzig, Diss. 1766 A-G

TA-01

1766, 11.
Ac:st.

SPECIMEN
CONTINENS
CAPVT IVRIS CONTROVERSVM
DE
IVRE BONORVM
ABSENTIS

Q V O D
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
P R A E S I D E
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITER. DVISVVRG.
SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO
DIE VII. AVGVST. ANNO MDCCCLXVI.
DEFENDET
IOHANNES BARTHOLOMAEVS GAEHLER
GORLITIENSIS.

L I P S I A E
LITTERIS VIDVAE LANGENHEMIAE.

